

MOLNÁR H. MAGOR

Fej vagy írás

Nagyapámnak nem voltak nagy igényei,
egyik ilyen csöndes vágya a Lánchidat
látni lett. Hogy mik ennek a miértjei,
nem tudhatom. Talán valami áhítat.

Hatszázharminc kilométer és egy határ,
majd a széthányt bőröndök és súlyos órák
választották el mindettől, nem beszélve
a hőbörgő őrszemekről, kik a szívet
levámolnák, jaj, minek is elindulni.

Így hát csak a ravatalán nyílt alkalma
koporsójába csempészett kétszáz forint
hátlapján Lánchidat látni. Meghalhat ma
bárki Lánchíd nélkül, nem kívánna sztorit.

Arra gondolok csupán, hogy fej vagy írás:
mi lesz, ha a hidas pénzt nagyapám mégis
a révészre költi, és mi van, ha mégsem.

Szagtalan

Jött a hír, hogy nagyapám
halott, holott még élhetett volna,
hisz nem is volt addig még fekete
ingem. Aztán venni kellett.

Így járnak már csak azok az öregek,
akikre nem figyelnek, váratlanná
minősül haláluk, sírjuknál úgy állsz
meg, akár a jó szagú semmi mellett.

Te biztosan tudod ezt, kis szívecském.
Éljük vidáman életünket, generációs
disszidensként, szívünknek nincsen
atlasza, temetni járunk csak haza.

Temetni apákat, anyáink apját,
nézni a részeg sírásókat, a földet
rájuk hogyan rakják, elirigyelni tőlük
az italt, elirigyelni tőlük, csendben.

Este aztán kocsmába mentem.
Egyébként eléggé elegánsan, talpig
feketében, a pultig se jutottam, először
én ütöttem. Végül kitessékeltek.

Ilyenek már csak a régi sérelmek,
elégedetlenül indultam haza; az a
másik utánam osont, könnyedén
leütött, rugdosni kezdte az arcomat.

Édesem, te tudod ezt jól, én azóta
nem érzek szagokat. Sokra azonban
nem emlékszem, nagyanyám házában
eszméltem, megkímélt az emlékektől

az a másik. Akár a húgomat évekkal
ezelőtt, földön fektemben engem is
összevert; másnap az orvos drogokkal
megkínált, másnap az orvos összevarrt.

Eközben nagyapám a mennyekbe szökött.
A fekete ingem meg, most vettem észre,
hogy a föld szagát bár nem érzem rajta,
de végleg elszakadt.

Valami báj

Apám végül rendelkezik. Nincsenek nagy igényei: temessem el Budapesten, vagy ha van rá lehetőség, Marosvásárhelyen.¹ Persze, ezt csak félve mondja, neki nincsen, s nyilván tudja, nekem sincsen pénzem. Pénz nélkül az ember könnyen vágytalan, dögöljön meg kétszer, kinek két hazája van.

Anyám nem tudom, hol feküdne. Csak sejtem, hogy majd Fogarason,² a református temetőben, ott nyugszik már az apja is, ki körorvos volt ötvenhat évig Olthévízen.³ De anyámnak itthon lánya van, ha érted, mit értek *itthonon*; hát dögöljön meg kétszer, kinek két hazája van.

Én szívem szerint még élnék egy keveset; a halálra olykor nem gondolok, így életem ekképp is tárgyaltan. Ha döntenem kellene, esetleg Szegeden, bizonyára, mert veled itt, s mert Szegednek valami bája van; de dögöljön meg kétszer, kinek két hazája van.

És engedd meg most, hogy hozzád is beszéljek, ki olvasod ezt itt, kis szivikém. Mert soha nem lesz elég pénzem, majd megyünk, a lábunk amerre visz; s mert két hazád van, kétszer dögölj, édesem, te is.

¹ Târgu Mureș

² Făgăraș

³ Hoghiz